

Uit het Barth Brevier († 1968) *

Jezus Christus is nu en hier onze hoop:
dit moet men uitdrukkelijk laten gelden voor alle mensen,
dus ook voor niet-christenen.
Hij wil immers juist
degenen zoeken en redden die verloren zijn (Luc. 19,10),
die zonder Hem verloren zouden gaan en blijven.
Zijn christenen zelf niet
ooit niet-christenen geweest,
of zelfs slapende, ja dode christenen,
niet voor Hém zoals Hij voor hén is geweest?
Hebben ze niet alle reden om dankbaar te zijn
dat Hij desondanks hun hoop was,
zo maar,
zonder hun wederliefde,
ja toen ze nog vijanden waren (Rom. 5,10)?
En als nu eens
degenen die nog geen christen zijn
Hem misschien meer ter harte zouden gaan?
Waarom zou de kennis van Jezus Christus,
die de christenen
van de niet-christenen onderscheidt,
bij hen
soms niet veel rijkere, veelvuldiger,
nuttiger vrucht dragen
dan bij hen die Hem nu al kennen?
Trouwens,
zou de christen bij de beoordeling
van een medemens als niet-christen
zich wel eens niet helemaal kunnen vergissen,
doordat de kennis van Christus juist in deze man
een gestalte aangenomen heeft
die voor christenen onherkenbaar is?
Misschien is hijzelf
in feite meer niet-christen dan christen.
Misschien is hij
in de grond van de zaak helemaal geen christen.
Tegenover al deze niet actuele vragen
mag de christen blij zijn te leven
onder de heerschappij van Jezus Christus,
die de hoop is
ook voor degenen
die niet vóór hem zijn,
zoals Hij voor hen is.

* Barth Brevier Baarn, Ten Have 1971, 56-57 (bij Luc. 13, 21-30)